

RADU GORJ

ÎNTÂIA ZI

TÂRGU-JIU 2018

Autor:

Radu Gorj

Corectura:

Eva Bistreanu

Design:

Andrei Braia

Tehnoredactări inițiale:

Aurel Antonie, scriitor

Klaudia Bălan, student

Andreea Cioboiu, economist

Ana Isabela Smeu, profesor

Supliment literar al revistei **MAGAZIN CRITIC**, nr. 59 (5), august 2018.

ISSN 2360 – 3321 / ISSN–L 1842 – 8541.

Ediție îngrijită de preot profesor Ionel Cioabă,
Federația EURO EDUCATION,
Asociația PARADIGME EDUCAȚIONALE.

Întâia zi

...Mergeam, cu Buna mea, de mână,
– Duminica, în Prima Zi –
pe Dreapta Eroilor Cale
ce cobora până la Jii;

mergeam, cu Buna mea și veseli,
atâți creștini cu noi mergeau,
cu flori și lumânări în mână;
parcă și pietrele săltau!

Urcam, cu Buna mea, la Casa
Lui Dumnezeu ce ne-aștepta,
iar mâna-i blândă și ușoară,
a flori și-a ceară mirosea...

Pășeam în liniștea de piatră;
lumini de aur poleiau
chipuri cuminiți... Sub boltă sfinții,
cu Pacea lor ne-mbrățișau!

În Fața Domnului Iubirii,
ne-am botezat și cununat;
în Prima Zi, din totdeauna,
un neam frumos, I S-a-nchinat!

* * *

...Dar voi îi dați cu Ziua-a Șaptea!
...Că-i Sfânt Sabat!... Să o păstrăm
ca Zi a Domnului, de-aceea,
nimic în Ea să nu lucrăm!

Sfârșind Lucrarea Sa, în Pace,
Tatăl Ceresc S-a odihnit,
iar Ziua-a Șaptea cea senină
spre neuitare a sfințit!

Ne-a poruncit, de-atunci, Prea Sfântul:
 ”Să nu faci vreo lucrare-n Ea;
 nici fiul tău, nici a ta fiică,
 nici robul tău, nici vita ta”.

...Mi-e gândul greu de Ziua-a Șaptea!
 Acest „nimic”, ce poate fi?
 În nefirească inerție,
 cât de absurzi vom deveni?

A te spăla, a te-mbrăca,
 a te hrăni, a te ruga
 și chiar din pat a te scula,
 toate, înseamnă a lucra!

Ba chiar numai gândind,atâta,
 noi făptuim, prin a gândi!
 A fi, înseamnă,deci,a face!
 ...Problema nu-i a făptui;

căci Dumnezeu, prin toate cele,
 spre acțiune ne-a creat
 și nu odat', călcând Sabatul,
 întru Iubire a lucrat!

Dar, Doamne-ajută îndoielii,
 nu pot să nu mă-ntreb acum
 – deși ne-ai dăruit O Cale
 și ne-ai deschis Cel mai Drept Drum –

să respectăm Odihna Sfântă
 Părintelui Prea mult Iubit
 sau, și mai mult, să știm de teamă,
 Zilei când–iată– S-a „trezit”?

CARE e Ziua Cea mai Mare;
 când Dumnezeu S-a odihnit,
 sau Ziua Învierii Sale
 prin Care toți ne-am mântuit?

Fără de rod, ce soartă are,
 până și cel mai falnic pom;
 chiar Cea mai Mare Sărbătoare,
 Sabatul, ce e fără Om?

Nu oarbă, stearpă, ascultare...
 –Tatăl, ne vrea abili, pe toți;
 dac-ar fi vrut doar slugi docile,
 eram de la-nceput roboți!

O ascultare la esență,
 cu spirit întreprinzător;
 aceasta-i „Perla” din adâncuri,
 doar suntem fii de Domnitor!

Nu forma Pâinii vrem, ci Pâinea;
 așa știm noi a judeca!
 Astfel ales-am Noua Lege
 și-al Ei Sabat, Duminica!

E Semnul ascultării noastre,
 ce Domnului am închinat
 prin înfrânare și smerire;
 căci lăcomia-i un păcat!

...Să fie-O Zi ca o lumină;
 iartă-l pe cel ce ți-a greșit,
 du-te la Templu, adu daruri,
 la spovedit și-Mpărtășit!

În Ziua Domnului Cea Sfântă,
 fii milostiv, smerit, curat;
 în rugăciune și-nchinare,
 laudă Cerul ne-ncetat!

E Semnul Dragostei Creștine,
 Noul Sabat – Întâia Zi
 și Piatra Încercării noastre!
 – Nu mai suntem de-acum, copii!

Aşa-i, Cel Veşnic nu se schimbă
 – n-are-nceput şi nici sfârşit –
 dar prin Iisus şi Noua-I Lege,
 chiar Cel Etern S-a primenit!

Prin Noua Lege şi-al Ei Sânge,
 Ceva, în multe, s-a „mişcat”;
 ce-ar mai fi Nou, dacă nimica
 din tot ce-a fost nu s-a schimbat?

A dispărut chiar Talionul
 iar jertfele s-au desfiinţat...
 Întru iertare şi iubire
 şi altele s-au dezlegat!

Prin sânge, lacrimi, suferinţă,
 Vechiul Cuvânt S-a înnoit
 şi s-a clădit o veşnicie
 pe Ziua Mielului jertfit!

Dar Dumnezeu, atât prin fapte
 cât şi-n Cuvânt ne-a arătat,
 că Ziua Biruinţei Vieţii
 Îi e alesul Nou Sabat!

În cartea sa către evrei,
 Pavel, în Duhul, a grăit:
 „Nu vor intra-n odihna Mea!”
 apoi, din David, desluşit:

„DIN NOU, EL, HOTĂRĂŞTE-O ZI!”;
 „De auziţi, AZI, glasul Lui,
 nu vă-mpietriţi inimile!”.
 ...Nu-i „ASTĂZI!” Ziua Domnului?

...O, „farisei” cu chip de ceară,
 pe mâini degeaba vă spălaţi,
 la Ceruri voi nu veţi ajunge,
 dar nici pe alţii nu-i lăsaţi!

Încrâncenați în Vechea Lege,
 voi îngropați Talantul dat
 și-ați vrea ca toți să vă urmeze,
 înșelători întru păcat!

De ce vă poticniți de PIATRA
 CE-NSEAMNĂ NOUL LEGĂMÂNT,
 când: "Mi s-a dat Toată Puterea
 în Ceruri ca și pe Pământ!"?

Cum Vechea Lege se-mplinește
 prin Noua Lege, tot așa,
 a Șaptea Zi se oglindește
 în Prima Zi – Duminica!

Cum cele mai mărețe fapte
 se-ntâmplă în Această Zi,
 Domnul Iisus, și-a doua oară,
 în Prima Zi va reveni!

Să ne întoarcem iar la Moise?...
 N-ar fi absurd așa ceva?
 – Vor să ne-arate Dreapta Cale,
 cei ce s-au rătăcit de ea!

Ne reproșați Porunca-a Doua
 și-a Patra că le-am fi călcat...
 La fel făcut-au Fariseii
 când pe Hristos L-au judecat!

Pentru Lucrări în Ziua-a Șaptea
 și că pe Sine S-a numit
 Fiul lui Dumnezeu – ICOANA-I,
 Icoană Vie-au răstignit!

Priviți la Cortul Întâlnirii
 cu toate cele ale lui
 și-mbrăcăminte preoțească;
 nu sunt, Oglinda Cerului?

Dar iată, Șarpele de-aramă
și heruvimii pe Chivot;
nu se-nchina, prin toate, Moise,
lui Yahve Domnul Savaot?

Tot ce-i creat în Duhul Vieții,
e spre Credință un îndemn;
lăsați icoanele în pace,
că-n lume totul este semn!

O, frați greșiți, voi nu pricepeți
căci inima vi s-a-mpietrit;
Toiagul Vechii Legi – Dreptatea,
întru Iubire a-nflorit!

Același astru intangibil
ce blând aseară asfinți,
după o noapte de-așteptare,
în zori, mai mult va străluci

Aceleiași Lumini, de veacuri,
ne închinăm cu toți smerit!
Voi însă ați ales apusul,
noi ne rugăm la Răsărit!

...Cei pe care noi i-am respectat,
cei pe care-ades' i-am ajutat,
rupți din ale noastre rădăcini,
ne spun azi că nu suntem creștini...

Ba își reneagă chiar Botezul
străbunilor ce s-au jertfit;
cătând să strâmbe Dreapta Cale
– Drumul de aur lămurit!

Cum de v-ați rătăcit de Calea,
ce duce Drept la Sfânt Izvor
cu Apa Vieții;dăruită
de Cel mai Bun Învățător?

Orbiți de-o crudă nebunie,
pe-al nostru Domn Milos și Drept,
L-ați dat pentr-un străin de-aiurea,
că-i mai „frumos” și mai „deștept”...

Noi Apa Vieții am băut-o,
chiar de la Cel Întâi Chemat;
Andrei ne-a dat Crucea și Crezul
și el întâi ne-a botezat!

Botezul vostru?... Grea problemă!...
Prietene, nu e păcat
să-ți lași atâția ani copilul,
în grija cui, necreștinat?

Optusprezece ani „pe lângă”;
asta-i credință, inimi reci?
De vreți să-l „copiați” pe Domnul,
de ce nu stați pân’ la treizeci?

O „primăvară” fără Soare;
un „timbru” dezlipit de plic;
oare-ați uitat, deși e scris:
„Fără mine nu puteți nimic!”

Când știm că Domnul ne dorește
„din start”, necondiționat;
e vr-unul ce, iubind Lumina,
„contractul” să-și fi reziliat?

Ascultă „leul” cum răcnește
și dă târcoale ca turbat;
cum duce zilnic, milioane,
fără de veste în păcat!

Umpleți din timp „candela” voastră;
nu fiți, cum au întârziat
fecioarele neînțelepte
ce Mirele și-au refuzat...

„Mergeți și botezați!”, Porunca-i!
 „Lumea cu totul e a Mea!”;
 nu pregetați, căci „Cel ce nu-i cu
 Mine e împotriva Mea!”

...Un duh străin, prin voi încercă,
 frăția a ne dezbină;
 de unde oare-atâta râvnă,
 în lume, vrajbă-a semăna?

Dar ce văd azi în ochii voștri?
 Noapte și ceață dau ocol,
 zâmbet parșiv și aroganță,
 un continent steril și gol!

Cum mai puteți, iresponsabil,
 să ne vorbiți de Adevăr,
 când locul ce-l călcați suspină
 prin oasele martirilor!

Copii rebeli ai noii ere,
 știind atât – a demola –
 aflat-ați azi și voi cei „Roata”?
 ...Dar noi, din veac, umblăm cu Ea!

Tot ce nu-i Drept, nu-i de la Domnul;
 vă faceți, zău, mare păcat,
 lovind în Inima Credinței
 acestui neam greu încercat!

Noi suntem, prin menirea noastră,
 creștini, născuți sub Semnul Plus;
 cum fără Crucea Înălțării
 Iisus n-ar mai fi fost Iisus!

...O, cărturari ce știți atâtea,
 Semnul Celest nu l-ați aflat?
 ...Ce orbi! Hristos ducându-și Crucea,
 întregii lumi L-a arătat!

S-au lepădat de Sfânta Cruce,
vânduți, naivi sau exaltați;
„așteptători” sub Semnul Zero,
în Domnul Nimeni „botezați”!

Strânși în „biserici” fără Cruce,
cui, se tot roagă în zadar?
Lascive imnuri, cui, înalță,
conduși de pastori fără har?

Nesăbuiți, străini de Duhul,
spectacol din orice, ar vrea;
fac music-halluri deșănțate,
cu rock și jazz în „Casa Sa”;

n-au auzit de cele sfinte:
Sfiala și Smerenia?
– Noi știm că, de la Primul Templu,
Domnul iubește liniștea!

Vicleni, „senini”, se furișară
– văzând că noi mereu lăsăm –
în Casa moștenirii noastre...
E drept, nepăsători să stăm?

N-au înțeles nobilul „Lasă!”
și toleranța ce-au găsit;
ciudați „necombatanți”, în țara
ce alții-n veacuri au clădit!

Noi pace vrem, dar și dreptate!
Spuneți-mi simplu și deschis,
nu mai ascundeți adevărul:
De ce și cine v-a trimis?

...Puterea căutați!... Puterea!
Inelul ei cel blestemat!
Să fi uitat că, din orgoliu,
atâtea lumi s-au ruinat?

Înc-o „măruntă” chestiune;
 poate că nu v-ați întrebat;
 cum îi privește oare, Domnul,
 pe cei ce crezul și-au trădat?

Cum e să sari în altă „barcă”,
 doar că-i spoită mai frumos?
 Unde-s Credința și Iubirea,
 întâi jurate Lui Hristos?

Noi suntem de-ai lui Brâncoveanu,
 răbda-vom și-om nădăjdui,
 iar Adevărul Căii noastre
 la Vremea Lui S-o dovedi!

...Icoanele nu ne sunt idoli;
 deși o știți, v-o spun din nou
 – doar un netot n-ar înțelege
 c-avem Un Singur Dumnezeu –

ci semn de aducere aminte,
 ca Jertfa Lui să n-o uităm;
 un simbol drag, dar Domnul știe
 că nu pe ele le-adorăm!

Nu arbori, pietre sau icoane
 –din câte știm pe-acest Pământ;
 doar Omului I-e dat să fie,
 Vas purtător de Duhul Sfânt!

Creștini să fie dar, acei
 care afirmă sus și tare
 c-odat' cu moartea trupului
 și-a Domnului Suflare moare?

De-ar fi așa o nebunie
 și ce e-n inimi ar pieri;
 după cum spun Cărțile Sfinte,
 în Cer ce s-ar mai cântări?

Dacă cea mai de preț comoară,
SUFLETUL NOSTRU, ar pieri;
Raiul și Iadul, pentru cine
atunci; la ce-ar mai folosi?

Atât de limpede ne spune,
Eclesiastul Luminat,
prin gura căruia grăiește
Cel Preaînalt și Preacurat:

„Fă-ți lucrul tău cu mână tare
și împlinește ce-i lăsat,
PÂNĂ NU SE ÎNTOARCE DUHUL
la Dumnezeu Care L-a dat!”

Când, coborând în Iad, Lumina
și porțile i-a sfărâmat;
după milenii de-așteptare,
pe CINE a eliberat?

Dară tâlharul, cel din Dreapta,
CUM a ajuns în Paradis;
când trupul său - țărână moartă -
în groapă i-a rămas închis?

Când L-a rugat, Iair, pe Domnul,
să-i scape fiica ce zăcea
și prea târziu ajunși acasă
deja mulțimea o bocea;

Iisus i-a spus „Tu nu te teme,
crede și se va vindeca!”;
„Copila n-a murit, ci doarme!”;
mulțimea însă murmura...

Intrând cu Petru, Ioan și Iacov,
Iair și numai soața sa,
au stat în jur lângă copila
întinsă drept pe scoarța sa;

Iisus de mână-a apucat-o,
 „Talita cumi!” i-a strigat
 și DUHUL EI S-A ÎNTORS ÎN EA
 și fata-ndată s-a sculat!

La fel Ilie, în Sarepta,
 când fiul văduvei murea;
 rugându-se aprins de Domnul,
 SUFLETUL IL ÎNAPOIA!

Iar, după Marea Judecată,
 celor nedrepti găsiți acum,
 în Veșnic Foc, CE le va arde?
 ...Trupul acesta? Nicidecum!

CE a văzut Ioan, când Mielul
 a Cincea Pecete a rupt;
 CINE striga, de sub Altarul
 Focului Veșnic, ne-ntrerupt?

Putea un suflet mort să strige:
 "Stăpâne Sfânt și-Adevărat,
 Dreptatea Ta și Răzbunarea,
 cât mai avem de așteptat?" .

Cum ar fi mers la Ceruri, Pavel,
 DECÂT CA DUH, cum și-a dorit;
 de n-ar mai fi avut în lume
 lucrare sfântă de-implinit?

Însuși Iisus, strigând pe Cruce:
 „TATĂ, ÎN MÂINILE TALE
 ÎMI DAU SUFLETUL!” ne-arată,
 din nou, a sufletelor Cale!

Căci pentru CE sau pentru CINE,
 Iisus pe Cruce s-a jertfit;
 nu oare, SUFLETELE NOASTRE,
 prin moartea Sa le-a izbăvit?

Dar tocmai ASTA ESTE CHEIA
 ÎNTREGII NOASTRE DEVENIRI;
 cum s-ar înfăptui, lucrarea
 finalei noastre mântuiri?

...Apoi,sunt unii ce susțin,
 că Prea Curata-n veci Fecioară
 a mai născut după Iisus
 și-a doua... și a patra oară!...

Putea dar,Iosif– Drept alesul
 Odrasla Cerului să crească-
 să fi-ndrăznit, și-n vis,s-atingă,
 Prea Sfânta-I Maică Pământească?

Cum oare, cel chemat prin îngeri
 ca paznic, ar fi cutezat,
 să strice Sfântul Vas pe care
 nici Dumnezeu nu L-a stricat?

Nu știți că-n Ceruri, lângă Tatăl,
 la Dreapta Domnului Iisus,
 stă Preacurata, peste îngeri
 și chiar de heruvimi mai sus?

...Vorbind o „limbă” ne-nțeleasă
 de nimeni, nici măcar un pic,
 cui folosește o himeră
 ce nu comunică nimic?

Dar sunt atâtea aberații,
 prea multe-a le nota acum;
 lăsați nebunele orgolii,
 veniți cu noi pe Dreptul Drum!

Din întuneric și tenebre,
 uitați-vă de unde vin;
 elucubrația nocturnă
 a unui exaltat hain!

Întoarceți-vă din greșeală,

cât iată - încă este zi;
 risipitori pe căi pierdute,
 fiți iar ai Căii Drepte fii!

Nu mai strigați atât la Domnul;
 fiți siguri că n-a asurzit;
 nu va veni la voi la ordin,
 ci doar când El a stabilit!

Nu mai chemați atât Sfârșitul,
 să mai putem ceva-ndrepta,
 căci prea puțini vor fi aleșii
 ce-n Dreapta Domnului vor sta!

...Dar cine e infailibil?
 „O bârnă-n ochi” cu toți avem...
 Ne-o lumina însă Mileniul,
 ca Adevărul să-L vedem!

Sunt mulți „așteptători” pe lume,
 dar noi suntem cei așteptați
 să ne întoarcem la Iubire;
 să fim, din nou, pe lume frați!

LUMINA, VIAȚA ȘI IUBIREA
 sunt Numele lui Dumnezeu;
 DREPTATEA, MILA ȘI SMERIREA,
 ADEVĂTAT SABATUL SĂU!

LUMINA, VIAȚA ȘI IUBIREA,
 Dreapta Credință ni le-a dat;
 slăvit în veci să fii Hristoase,
 că mioritic m-ai lăsat!

Pe Fruntea Veșniciei noastre,
 Un Nestemat va străluci;
 cu primii – chiar dintre Apostoli –
 sfințim și noi Întâia Zi;

e Ziua Vieții și-a Luminii,
 Un Imn Iubirii pe Pământ;

e Semnul Mântuirii noastre,
prin Noul – Veșnic Legământ!

ÎNTÂIA ZI - Cămașă Albă,
poate fi alta mai presus?
...”Neascultarea” noastră fie,
iubire Domnului Iisus!

De ce?

De ce? Eternă întrebare!
De când ne știm, mereu, de ce?
De ce-i așa sărată marea?
În râuri, sarea unde e?

De ce gonește vântul norii?
Cât e nimicul, de nimic?
De ce se duc și vin cocorii?
Ce este mare? Ce e mic?

De ce-i așa albastru cerul?
De ce e roșu sângele?
De ce de câini ades' ni-i milă,
însă de oameni nu ne e?

De ce sunt pete, chiar și-n Soare?
În hăuri, stele, de ce ard?
Cocoșii, noaptea, de ce cântă?
Să fie totul, doar hazard?

De ce se-aprind chibriturile?
De ce nu-i toamnă în april?
De ce tot cerul se-oglindește,
în zâmbetul unui copil?

Ce este Binele sau Răul,
de ce nu trebuia să-aflăm?
De ce, din Pomul veșniciei,
n-am fost lăsați ca să gustăm?

Dar ce e Viața? Ce-i Lumina?
Ce sunt uitarea, lacrima,
speranța, dragostea, credința?...
De ce se zbate inima?

De ce ne pare viața-ntreagă
– ca un brăduț împodobit –
un semn zadarnic de orgoliu,
spre nicăieri în infinit?

De ce? – Cumplită întrebare,
 ce poate anula orice!
 ...De vrei să nu mai faci nimica,
 întrebă-te întâi: De ce?

De ce – de ce? De unde oare,
 dorința oarbă de a ști,
 când știm – cu cât mai mult afla-vom –
 că tot mai mici vom deveni?

Din întrebări vine durerea!
 Suntem cu toți, un trist,, De ce?!"!
 Când doar tăcerea ne îngână,
 nici un răspuns nu văd că e!

...Dar mi-a venit, de Sus, în suflet,
 ca un zefir curat și blând,
 o-înseninare, o-împăcare
 și-O Voce mi-a grăit în gând!

„Îți dau, căci mi-ai cerut, copile
 – atât cât știu că poți purta –
 o picătură din Oceanul
 fără de țarm – Cunoașterea!

Tu vrei să știi ce este Viața?
 E-un Magic dar, neprețuit!
 Miracolul desăvârșirii,
 fără-nceput, fără sfârșit!...

E bucurie și durere,
 luptă, irepetabil joc,
 dorul de-a fi, de-a ști și-a face,
 unic și nevisat noroc!

Lumina-nseamnă Rațiune,
 – Puterea Spiritului Meu –
 e necuprinsa-Mpărăție
 și veșnică precum sunt Eu!

Dar cheia bolților Iubirea-i
 și temelia lui A fi;
 fără Iubire, Universul,
 în sinea lui s-ar prăbuși!

LUMINA, VIAȚA ȘI IUBIREA,
 acestea-s Legea – Jocul Meu,
 ce împletesc Un Singur Nume
 zâmbindu-vă în curcubeu!

Acum să zicem, cum zic unii,
 că totul nu-i decât un vis!
 Dar Cine oare-atunci visează,
 adânc în Ochiul Său închis?

Cum s-ar putea să fie Totul
 un vid etern, nemărginit?
 Ce ar mai fi Nimicul, dacă
 Ființa nu s-ar fi ivit?

Eu Sunt Cel Care Sunt din Sine-Mi
 – altfel nicicum nu poate fi –
 Prima și Ultima verigă
 a unui lanț de veșnicii!...

Eu Sunt Cuvântul, Adevărul
 primordial și absolut,
 Gândul de nepătruns din care
 Atotființa s-a născut!

Non existența nu există;
 la toate, le-a fost dat a fi;
 oricare vis sau nebunie,
 cu gândul chiar, poți construi!

De-aceea, omule, ia seama
 la tot ce speri sau vei gândi;
 de nu acum, ci-n altă parte,
 orice, cumva, se va-implini!

...A fi sau a nu fi?... Nu asta-i!

Problema nu-i „De ce?”, ci „Cum?”.
V-am dat O Rază de Speranță,
să nu vă rătăciți pe Drum!

De veți urma Această Cale,
prin Adevăr, veți moșteni
Cununa veșnică a Vieții;
căci toți sunteți ai Mei copii!”.

Trei

Trei Persoane stau la Masa
Primordialului Cuvânt;
Viața, Dragostea, Lumina
– Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt!

Trei Lumini îngemănate
– Diamant, Rubin, Safir ;
Curcubeu de nestemate-i
al Treimii patrafir!

Trei într-Unul și în toate;
nesfârșit, făr' de-nceput;
apă, lut și foc, unite,
Cărămidă S-au făcut!

Albastru

Porumbel curat, sihastru;
Rază, de senin Safir –
rece, limpede, albastru;
mângâiere de zefir;
Pace dintr-Un Tainic Astru,
Viață, Adevăr și Har;
Vis cioplit în alabastru,
dintr-un magic galantar;
al Creației Pilastru
și-al Iubirii Sfânt Contur;
al Credinței Sol măiastru:
DUHUL SPIRITULUI PUR !

De același autor, Colecția „**Curcubeul**” cuprinde broșurile:

1. TREPTELE IUBIRII
2. CALEA DREAPTĂ
3. ZECE LEGI
4. TREZEȘTE-TE
5. ȘAPTE TAINE
6. UNDE-I
7. ÎNTÂIA ZI

Toate poemele din colecția „**CURCUBEUL**” fac parte din volumul de versuri „**E!**”

Supliment literar al revistei **MAGAZIN CRITIC**, nr. 59 (5), august 2018.

ISSN 2360 – 3321 / ISSN–L 1842 – 8541.

Ediție îngrijită de profesor Cioabă Ionel